

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2012r.

Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Krzysztof Armański

Protokolant – Renata Klimczak

w obecności Prokuratora – bez udziału

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko Wojciechowi Lubawskiemu, Czesławowi Gruszewskiemu, Krzysztofowi Soleckiemu i Bogdanowi Klikowiczowi

oskarżonym o to, że:

działając wspólnie i w porozumieniu, w latach 2006-2010, znęcali się nad zwierzętami w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach w ten sposób, że przekraczając uprawnienia oraz nie dopełniając obowiązków stworzyli takie warunki prawne, ekonomiczne i organizacyjne dla działania schroniska, w których zamiast zapewniania bezdomnym zwierzętom opieki, służyło ono zarabianiu na sprzedaży Miastu Kielce i kilkudziesięciu innym gminom usług usuwania tych zwierząt, przez gromadzenie ich w nadmiernym zagęszczeniu i w niewłaściwych warunkach bytowania wraz z zaniechaniem właściwej opieki, co doprowadzało zwierzęta do cierpień, rozstroju zdrowia i śmierci,

a w szczególności o to, że:

1. Wojciech Lubawski upoważnił Czesława Gruszewskiego do podpisania w imieniu Prezydenta Miasta Kielce decyzji z dnia 3.12.2002r., znak: GKI.I-7060/1/16/2002, zezwalającej Przedsiębiorstwu Usług Komunalnych Sp. z o.o., ul. Młoda 28, 25-619 Kielce (zwanemu dalej: PUK) na działalność regulowaną ustawą z 13.09.1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, tj. prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt, pomimo, że Prezydent Miasta Kielce nie określił wcześniej warunków, o jakich mowa w art. 7 ust. 3 w zw. z ust. 5 tej ustawy, przez co zaniechał koniecznego unormowania działania PUK w tym zakresie. Ponadto, w udzielonym zezwoleniu nie zawarł wymagań jakościowych opieki nad zwierzętami, wymaganych przepisem art. 9 ust. 1 pkt 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, poprzestając na powtórzeniu wymagań rządowego nadzoru nad bezpieczeństwem

sanitarnym (wówczas obowiązujące Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 5.11.2002r. w sprawie szczegółowych warunków wymaganych przy prowadzeniu schroniska dla zwierząt,

2. Czesław Gruszewski podpisał w dniu 3.12.2002r. w/w zezwolenie dla PUK oraz na jego podstawie zawarł z PUK w dniu 15.01.2007r. w imieniu Miasta Kielce, umowę cywilno-prawną, która była nieprawidłową formą powierzenia PUK realizacji zadania publicznego, w sposób nieuzasadniony ograniczającą nadzór Miasta Kielce nad realizacją jego zadań publicznych, przez co umożliwił znęcanie się nad zwierzętami w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach (k. 153 i nast. akt sygn. 4 Ds. 213/12)

3. Krzysztof Solecki zaniechał nadzoru nad realizacją zadania publicznego powierzonego PUK umową z dnia 15.01.2007r., w tym także przestrzegania warunków zezwolenia dla PUK z dnia 3.12.2002r. i wymagań weterynaryjnych obowiązujących PUK jako właściciela schroniska. Ponadto w dniu 25.11.2005r. zawarł umowę z lek. wet. Wojciechem Kiełkiem o pracę w schronisku, poza ramami zakładu leczniczego dla zwierząt, a więc w sposób nieprzydatny dla celu zapewnienia zwierzętom w schronisku opieki weterynaryjnej (k. 360 akt sygn. 4 Ds. 213/12),

4. Bogdan Klikowicz samowolnie wykraczając poza warunki zezwolenia dla PUK z dnia 3.12.2002r. (ograniczającego działalność schroniska do Gminy Miasto Kielce), zawierał w imieniu PUK umowy z licznymi innymi gminami o przyjmowanie zwierząt do schroniska w Kielcach, czym doprowadził do systematycznego przepełnienia schroniska i niewydolności opieki, co skutkowało cierpieniem, rozstrojem zdrowia i śmiercią zwierząt tam zgromadzonych,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2012 roku) w zw. z art. 11 § 2 kk

a nadto przeciwko Wojciechowi Grubnerowi i Wojciechowi Kiełkowi

oskarżonym o to, że:

działając wspólnie i w porozumieniu, w latach 2006-2010, znęcali się nad zwierzętami w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach w ten sposób, że powierzone ich pieczy – jako lekarzom weterynarii – zwierzęta utrzymywali w stanie nieleczonej choroby,

a w szczególności o to, że:

od dnia 2.07.2010r. do dnia 5.10.2012r. nie kontrolowali stanu zdrowia i nie leczyli psa, który został znaleziony martwy w schronisku w dniu 5.10.2012r., podczas wizytacji schroniska przez urzędników, postów oraz przedstawicieli organizacji społecznych, jaka odbyła się po spotkaniu w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach tj. o przestępstwo z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2012 roku) w przedmiocie umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 kpk, art. 339 § 3 pkt 1 kpk i art. 632 pkt 2 kpk

postanawia:

1. umorzyć postępowanie;
2. kosztami procesu obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 10 sierpnia 2012 roku wpłynął do tut. Sądu subsydiarny akt oskarżenia, wniesiony przez Stowarzyszenie Obrony Zwierząt w Jędrzejowie, przeciwko Wojciechowi Lubawskiemu, Czesławowi Gruszewskiemu, Krzysztofowi Soleckiemu i Bogdanowi Klikowiczowi, których oskarżono o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2012 roku) w zw. z art. 11 § 2 kk, oraz przeciwko Wojciechowi Grubnerowi i Wojciechowi Kiełkowi, oskarżonym o przestępstwo z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2012 roku).

Sąd zważył, co następuje:

Możliwość oraz warunki wniesienia do Sądu przez pokrzywdzonego tzw. subsydiarnego aktu oskarżenia regulują przepisy art. 55 i 330 kpk. Zgodnie z art. 55 § 1 kpk w razie powtórnego wydania przez prokuratora postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania w wypadku, o którym mowa w art. 330 § 2, pokrzywdzony może w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu wnieść akt oskarżenia do sądu, dołączając po jednym odpisie dla

każdego oskarżonego oraz dla prokuratora. Z kolei zgodnie z art. 330 § 1 i § 2 kpk uchylając postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego lub odmowie jego wszczęcia, sąd wskazuje powody uchylecia, a w miarę potrzeby także okoliczności, które należy wyjaśnić, lub czynności, które należy przeprowadzić. Jeżeli prokurator nadal nie znajduje podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wydaje ponownie postanowienie o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia. W takim wypadku pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1, może wnieść akt oskarżenia określony w art. 55 § 1 - o czym należy go pouczyć.

Według ugruntowanego już stanowiska zarówno piśmiennictwa, jak i judykatury, użyte w art. 330 § 2 zd. 1 k.p.k. określenie: "wydaje ponownie postanowienie o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia" oznacza, iż chodzi o sytuację, gdy prokurator - po uprzednim uchyleciu przez sąd postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania przygotowawczego - nie znajdując nadal podstaw do wniesienia oskarżenia, wydaje po raz wtóry takie samo postanowienie jak to, które było poprzednio przedmiotem zaskarżenia. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy już w uchwale z dnia 17 maja 2000 roku, sygn. I KZP 9/00, (OSNKW 2000/5-6/42, Prok.i Pr.-wkł. 2000/7-8/14, Wokanda 2000/11/15, Biul.SN 2000/5/17), a wynika ono także z późniejszych orzeczeń, np. postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 2011 roku, sygn. II AKz 227/11, OSAŁ 2011/3/33, jak i stanowiska doktryny. Przykładowo R.A. Stefański (w: „Komentarz do ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks postępowania karnego w zakresie przepisów o postępowaniu przygotowawczym”, opubl. LEX el., 2003), powołując się na stanowisko F. Prusaka, stwierdził, że jeżeli po uchyleciu postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania prokurator zdecydował się wszcząć dochodzenie lub śledztwo, a następnie je umorzył, nie ma zastosowania art. 330 § 2 kpk, chodzi bowiem o powtórny odmowę wszczęcia postępowania przygotowawczego lub powtórnego umorzenia tego postępowania przez prokuratora.

W niniejszym przypadku subsydiarny akt oskarżenia wniesiony został po wydaniu przez Prokuraturę Rejonową Kielce-Wschód w Kielcach w dniu 29 czerwca 2012 roku postanowienia o umorzeniu śledztwa, a wcześniej Sąd Rejonowy w Kielcach postanowieniem z dnia 23 maja 2012 roku, sygn. II Kp 147/12, uchylił poprzednie postanowienie Prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 30 grudnia 2011 roku. Wprawdzie oskarżyciel dostrzegł problem procesowy w tym

zakresie, jednak we wniesionym subsydiarnym akcie oskarżenia wyraził zapatrywanie, że skoro w ocenie Sądu Rejonowego w Kielcach, wyrażonej w w/w postanowieniu z dnia 23 maja 2012 roku, Prokurator mylnie nazwał swoją decyzję z dnia 30 grudnia 2011 roku postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa (zdaniem tego Sądu winien był bowiem postępowanie w tym zakresie umorzyć), to faktycznie w dniu 30 grudnia 2011 roku Prokurator podjął decyzję o umorzeniu postępowania, a tym samym – zdaniem oskarżyciela – aktualny układ procesowy jest taki, że w dniu 29 czerwca 2012 roku wydana została już druga decyzja o umorzeniu postępowania przygotowawczego w tej samej sprawie, zaś w tej sytuacji pokrzywdzonemu przysługuje na podstawie art. 55 § 1 kpk prawo złożenia subsydiarnego aktu oskarżenia.

Stanowiska tego nie można podzielić. Nie sposób bowiem przyjąć, że prezentując taki a nie inny pogląd w uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 maja 2012 roku Sąd Rejonowy w Kielcach wpłynął na zmianę postaci orzeczenia Prokuratora z dnia 30 grudnia 2011 roku. Postanowieniem wydanym w sprawie II Kp 147/12 Sąd Rejonowy w Kielcach uchylił jedynie postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa i przekazał sprawę Prokuratorowi do ponownego rozpoznania, gdyż tylko taki był zakres jego kognicji, w żaden sposób zaś stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu orzeczenia nie powoduje, że postanowienie Prokuratora z dnia 30 grudnia 2012 roku stało się *de facto* – jak to wynika ze stanowiska oskarżyciela – postanowieniem o umorzeniu postępowania. W dalszym ciągu zatem układ procesowy prezentuje się w ten sposób, iż wydane zostało jedno postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa (uchylone następnie przez Sąd), oraz jedno postanowienie o umorzeniu postępowania. Taka konfiguracja nie uprawnia zaś pokrzywdzonego – w świetle uwag, które poczyniono na wstępie rozważań – do wniesienia prywatnego aktu oskarżenia.

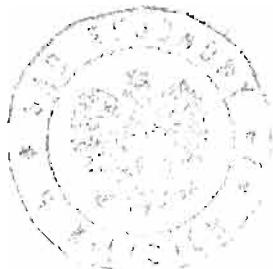
W tej sytuacji zachodzi zatem przesłanka przewidziana w art. 17 § 1 pkt 9 kpk w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co powoduje konieczność umorzenia postępowania.

Na marginesie należy jedynie zaznaczyć, że występujące w charakterze pokrzywdzonego Stowarzyszenie Obrony Zwierząt w Jędrzejowie po wydaniu przez Prokuratora postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 29 czerwca 2012 roku, niezależnie od subsydiarnego aktu oskarżenia, podlegającego rozpoznaniu w

niniejszej sprawie, złożyło także zażalenie na to postanowienie, co zresztą stało się powodem podjęcia przez Prokuratora czynności w trybie art. 327 § 3 kpk.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

SSR Krzysztof Armański

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność

Handwritten signature of the Secretary in black ink.

Sekretarz